

I

Et sausflekket slips, et grytelokk av jern og en vanlig tapetserhammer med brukket treskaft. Det var de tre mest påfallende funnene Solna-politiets teknikere gjorde under den første åstedsgranskingen. At dette med største sannsynlighet var gjenstandene som ble brukt for å ta offeret av dage, behøvde man på ingen måte være kriminaltekniker for å forstå. Det var nok å ha øyne å se med, og en mage som var sterk nok til at man orket å se etter.

Når det gjaldt tapetserhammeren med det brukne skaftet skulle det dessuten snart, og om mulig med enda større sannsynlighet, vise seg at de hadde tatt feil, og at den i hvert fall ikke var blitt brukt da gjerningsmannen gjorde kål på sitt offer.

Mens teknikerne puslet med sitt, tok etterforskerne seg av de selvfølgelighetene som falt på dem. De banket på dører hos naboer og andre som bodde i nærheten, forhørte seg om offeret og eventuelle iakttakelser som kunne ha tilknytning til ugjerningen. En av etterforskerne, en sivilt ansatt kvinne, det var som regel slike som tok seg av sånt, satte seg foran pc-en og søkte opp den informasjonen det var mulig å hente ut den veien.

Det gikk ikke lang tid før de avdekket den sørgelige historien om det mest typiske drapsofferet i svensk kriminalhistorie gjennom de ett hundre og femti årene det var ført statistikk over den slags. Sikkert mye lenger enn det også,

forresten, ettersom dombøkene, som var blitt ført siden tidlig middelalder, på akkurat dette punktet ga det samme bildet som industrisamfunnets rettsstatistikk. Det klassiske svenske drapsofferet gjennom de siste tusen år, om man vil. For å si det med dagens språkbruk: «En enslig middelaldrende mann, sosialt marginalisert, med alvorlige alkoholproblemer.»

– Med andre ord bare en vanlig fyllik, som Solna-politiets etterforskningsleder, kriminalkommissær Evert Bäckström, beskrev den avdøde, da han etter det innledende møtet med etterforskningsgruppen avla rapport om saken til sin øverste sjef.